

Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački
Pozdravni govor
na svečanosti promocije
sveučilišnih prvostupnika Hrvatskoga katoličkog sveučilišta
Velika dvorana HKS-a
subota, 11. studenoga 2017. u 10.30 sati

Cijenjeni i dragi gospodine Rektore, gospođo prorektorice i gospodo prorektori, pročelnici studija, sveučilišni profesori, nastavnici i djelatnici, dragi studenti i studentice, dragi roditelji i ostali članovi obitelji i rodbine naših studenata, cijenjени uzvanici.

Radostan je ovo događaj za Hrvatsko katoličko sveučilište; događaj koji ostavlja svoj poseban trag u životima vas, studentice i studenti, koji bivate promaknuti u prvostupnike; događaj kojega je dio i naš zagrebački nadbiskup i veliki kancelar Sveučilišta, kardinal Josip Bozanić, čije vam čestitke i molitve donosim u duhu blizine i zajedništva u kojemu ovo naše Sveučilište nastoji rasti.

Tu bih mogao zaustaviti svoje obraćanje i ispuniti svoju službenu ulogu, ali osjećaji koji se bude, gledajući vas u zahvalnosti i nadi, žele biti snažnije naglašeni, bliži, osobniji, dublje uronjeni u vaše emocije.

I zapravo bih – da mogu – najradije posudio glas mislima, brigama, oduševljenjima vaših najbližih, onih koji će vas danas posebnom ljubavlju pogledati, zagrliti, pružiti ruku, čestitarski poljubiti, da biste u tim njihovim gestama mogli prepoznati svoj studentski i životni put, sve ono što je prisutno i što ostaje ugrađeno u vama, dajući potvrdu smisla i novu snagu.

Najradije bih posudio glas onomu na što riječ nema pravo i onomu što glasa ne treba, da bi bilo čujno i razumljivo. Najradije bih došao do onoga što izvanjska svečanost može istaknuti, ali možda i narušiti, do onoga što danas nemojte propustiti reći Bogu u zahvalnoj molitvi za ljude, za dobro, za malena čuda vrijednih divljenja, otkrivajući vrelo nutarnjih titraja i prepoznavanja Božjega plana.

Dobit ćete akademski naslov 'prvostupnika'. Netko će primijetiti prvi stupanj ili stubu, možda zaboravljajući da je taj stupanj dio već prijeđenoga puta, te da dugih putovanja bez prvoga koraka nema.

I svatko bi od vas mogao ovdje pripovijedati o svome hodu, u svjetlu koje prodire kroz prizmu predavanja, učenja, ispita, otkrivanja područja od posebnoga zanimanja, susreta prijateljstva i suradništva. No, stabilnost na prvoj akademskoj ravni pokazuje i vrijednost suočavanja s poteškoćama i nošenja s pogriješkama. Ta je slika govornjiva i u smislu da očituje otvorenost prema budućemu gdje se nalazi neka nova stuba, što doslovno znači riječ *gradus*.

Zanimljivo da i Dante spominje *baccalaureusa*, ne u *Paklu* ni u *Čistilištu*, nego u XXIV. pjevanju (redak 46.) *Raja*, u dijelu u kojemu Dante sv. Petru odgovara na pitanje o vjeri, nakon čega ga sv. Jakov pita o nadi, a sv. Ivan o milosrđu, o ljubavi.

Raj, Pjevanje XXIV. 46-51:

Si come il baccialier s'arma e non parla / fin che 'l maestro la question propone, / per approvarla, non per terminarla, / così m'armava io d'ogne ragione / mentre ch'ella dicea, per esser presto / a tal querente e a tal professione. (Kako se školar pribire i muči / dok učitelj ne postavi mu upit, / da razlaže ga, ne da ga zaključi, / tako svu pamet hotio sam skupit / dok zboraše, / da k takvoj ispovijesti / i k pitaocu takvom mogu stupit.)

Dakle, i tu se pojavljuje slika prvoga stupnja - vjere, ali time ne završava put. Čežnja za konačnom istinom, čežnja rođena smrću njegove voljene vodi ga do zadnjega stiha spjeva o ljubavi koja pokreće sunce i sve zvijezde, o ljubavi koja daje odgovor na sva znanstvena i manje znanstvena pitanja.

Zato nemojte gušiti čežnju koju je Bog usadio u vas: čežnju za puninom, čežnju za spoznajom, čežnju za ljubavlju. Ona daruje snove i oblikuje putove; ona daje snagu i čuva ljepotu iščekivanja. I nije suvišna ni u jednoj znanosti i ni u jednome životnom trenutku. Nastavite tragom čežnje koja je ojačana današnjim slavljem.

Na kraju, dojmljivo vas je vidjeti u togama, tom znaku dostojanstva, pripadnosti i znanja. U tome je znaku i jednakost koja se združuje s jedincatošću. Premda ste po odjeći slični, svaki i svaka je posebna. I dok slavimo vaš uspjeh i stečena znanja, želio bih da ste naučili koliko malo znate, koliko malo znamo o otajstvu života.

I kada vas danas gledam u togama na spomen svetoga Martina, kako se ne sjetiti njegova vojničkoga plašta koji je razdijelio da bi zaogrnuo bijednika? To vam na kraju želim: da u daljnjim koracima, da u životu, ma kakvu togu, odjeću, titulu nosili; ma kakvim kušnjama bili kušani ne zaboravite da je vaš životni plašt skrojen tako da mora biti mjesta za čovjeka u potrebi, jer tako je Bog oblikovao nas i usadio nam čežnju da ga pronađemo u plaštu njegove ljudskosti.

Takvo znanje prožeto ljubavlju potrebno je i našoj Hrvatskoj.

Čestitam našem sveučilištu i vama, prvostupnici!